

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 marca 2021 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt VIII C 1903/17 z powództwa M. W. przeciwko J. K., o zapłatę:

1. zasądził od pozwanej J. K. na rzecz powódki M. W. kwotę 6.500 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo w pozostałej części,
3. zasądził od pozwanej J. K. na rzecz powódki M. W. kwotę 2.159 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazał pobrać od pozwanej J. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 396,15 zł tytułem tymczasowo uiszczonych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłej.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w części uwzględniającej powództwo oraz w zakresie obciążającym pozwaną kosztami procesu oraz nieuiszczonymi kosztami sądowymi tj. w zakresie punktów 1., 3. i 4..

Skarżąca wydanemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, w postaci:

a. art. 65 §1 i 2 k.c. w z w. z art. 535 k.c. w zw. z art. 583 §1 k.c. w zw. z art. 589 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu nieprawidłowej wykładni oświadczeń woli stron w zakresie podstaw udostępnienia powódce klaczy do swobodnego korzystania, będącej wynikiem pominięcia okoliczności w jakich zostały strony dokonały związanych z tym uzgodnień oraz towarzyszących im przy tym zamiarów, co prowadziło do bezzasadnego przyjęcia, że strony zawarły w tym zakresie odrębną umowę użyczenia, pomimo tego że pozwana nie miała jakiegokolwiek interesu w nieodpłatnym użyczeniu powódce konia, a jego udostępnienie było ściśle powiązane z realizacją zwartej przez strony umowy sprzedaży, a jego podstawę stanowiło oczekiwanie uzyskania przez pozwaną pełnej uzgodnionej pomiędzy nimi ceny.

b. art. 410 §2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. poprzez ich niezastosowanie, na skutek wadliwego przyjęcia, że świadczenie pozwanej w postaci udostępnienia powódce klaczy do wyłącznego korzystania miało swoją podstawę prawną, gdyż było realizowane w ramach zawartej przez strony umowy użyczenia, podczas gdy faktycznie jego podstawą była umowa sprzedaży ratalnej konia, która wygasła na skutek jego śmierci, skutkując odpadnięciem podstawy prawnej otrzymanego przez powódkę świadczenia,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na bezzasadnym przyjęciu, że treść wydanej w sprawie uzupełniającej opinii biegłej nie pozwalała na określenie wysokości wierzytelności pozwanej, pomimo wskazania przez biegłą, że wysokość stawek czynszu najmu konia, podawanych w załączonych do akt oświadczeniach hodowców, odpowiadała w przybliżeniu wysokości stawek występujących w obrocie, co pozwalało na ich określenie w wysokości co najmniej 400 zł dziennie, natomiast stwierdzenie o braku praktyki wypożyczenia koni sportowych wysokiej klasy oznaczało jedynie, że wskazana stawka wyznaczała minimalną wartość świadczenia pozwanej.

W związku z tak postawionymi zarzutami skarżąca wniosła o zmianę skarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez apelującą zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne, jak i dokonaną ocenę prawną.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego zarzutu naruszenia przepisu prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c., należy wskazać, że jest on niezasadny.

Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Takiego działania skarżącej zabrakło w rozpoznawanej sprawie, w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy opierając się na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, uznał, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny i ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. W szczególności należy zgodzić się z Sądem I instancji, który uznał że pozwana nie wykazała wysokości swojego roszczenia. Biegła sądowa A. R. stwierdziła, że nie jest w stanie odpowiedzieć na pytanie o wysokość czynszu najmu kłaczy, natomiast pozwana przez całe postępowanie pierwszoinstancyjne posługiwała się wyłącznie orientacyjnymi i uśrednionymi. Jednakże jest to zdecydowanie za mało, aby uznać, że jej roszczenie, które przedstawiła do potrącania, zostało udowodnione co do wysokości. Skoro pozwana zgłosiła zarzut potrącenia przedstawiając do potrącenia wierzytelność, to zgodnie z treścią art. 6 k.c. powinna wykazać istnienie i wysokość tej wierzytelności. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 8 sierpnia 2005 r. (sygn. akt I ACa 1053/05, OSA w K. 2006/2/5) zarzut potrącenia jest w istocie formą dochodzenia roszczenia, zrównaną w skutkach z powództwem. Mają zatem do niego zastosowanie wymagania stawiane wobec pozwu w zakresie określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych oraz wskazania dowodów

na ich poparcie, a w szczególności dokładne określenie wiarygodności, jej wysokości, a wreszcie wykazania jej istnienia. Samo oświadczenie o potrąceniu nie jest bowiem dowodem na istnienie przesłanek potrącenia ustawowego z art. 498 k.c.. Pozwana nie przedłożyła żadnego wiarygodnego dowodu potwierdzającego dokładnie w jaki sposób oraz na jakiej podstawie dokonała obliczenia czynszu najmu klaczy Galaktyka przez powódkę. Biegła nie była w stanie określić wysokości czynszu możliwego do uzyskania w związku z wynajęciem klaczy, zwłaszcza, że co do zasady cenę określają wzajemnie strony umowy w drodze porozumienia. Natomiast samo stwierdzenie, że zastosowana przez pozwaną stawką przy obliczaniu stawki czynszu najmu jest stawką rynkową w żaden sposób nie stanowi udowodnienia roszczenia co do jego wysokości.

Również zarzuty naruszenia prawa materialnego są pozbawione racji.

Mając powyższe okoliczności na uwadze za niezasadne również należało uznać podniesione zarzuty naruszenia prawa materialnego tj. art. 65 k.c. w zw. z art. 535 k.c. i art. 583 k.c.. Po pierwsze należy zauważyć, że pozwana sama sobie zaprzecza w treści stawianych zarzutów, albowiem z jednej strony pisze, że nie miała jakiegokolwiek interesu w nieodpłatnym użyczeniu powódce konia Galaktyka, a jednocześnie wskazuje, że udostępnienie było ściśle powiązane z realizacją zawartej przez strony umową sprzedaży i oczekiwanie pozwanej uzyskania uzgodnionej ceny. Co za tym idzie skarżąca przyznała, że interes w bezpłatnym użyczeniu konia był związany z finalizacją zawartej przez strony umową sprzedaży, albowiem zawarta w dniu 23 stycznia 2011 r. pomiędzy stronami umowa sprzedaży klaczy Galaktyka nie przeniosła na M. W. własności konia. Wobec tego, że zwierzę zdechło umowa sprzedaży nie mniej jednak Sąd Okręgowy w pełni podziela konkluzję Sądu I instancji, który ocenił, że obie umowy, czyli umowa sprzedaży i umowa użyczenia były odrębnymi i niezależnymi od siebie stosunkami prawnymi.

Przechodząc z kolei do podniesionych zarzutów naruszenia art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. należy wskazać, że również one są bezzasadne. Jak to zostało podkreślone w dotychczasowej części uzasadnienia umowa sprzedaży i umowa użyczenia były odrębnymi i niezależnymi od siebie stosunkami prawnymi, a zatem upadek pierwszej z nich nie zniweczył ważności umowy użyczenia. Natomiast nawet gdyby dokonać odmiennej oceny prawnej i przyjąć twierdzenia strony pozwanej o przysługującym jej roszczeniu z tytułu korzystania przez powódkę z konia Galaktyka, to mimo to powództwo podlegałoby uwzględnieniu, ponieważ pozwana nie udowodniła wysokości swojego roszczenia, o czym była mowa w dotychczasowej części uzasadnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację, jako bezzasadną.